

Sygnatura akt I 1Ca 517/17

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 02-02-2018 r.

**Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny**

**po rozpoznaniu w dniu 02-02-2018 r. w Koninie**

**na rozprawie**

**sprawy z powództwa T. S.**

**przeciwko M. Ż., (...) Bank (...) SA we W.**

**o ustalenie**

**na skutek apelacji powódki**

**od wyroku i wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Koninie**

**z dnia 2 października 2017 r. sygn. akt IC 830/17**

**1. Oddala apelację.**

**2. Przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Koninie na rzecz adwokata M. G. i adwokata M. K. kwoty po 276,75 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym**

**3. Zasądza od powódki na rzecz pozwanego (...) Bank (...) SA we W. kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

**Aleksandra Boleczyk Iwona Przyłębska-Grzybowska Jolanta Tembłowska**

Sygn. akt II Ca 517/17

## UZASADNIENIE

Powódka T. S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. Ż. oraz (...) Bank (...) S.A. we W. kwoty 4.086 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Pełnomocnik powódki wnosił ponadto o przyznanie wynagrodzenia za pełnienie obowiązków pełnomocnika z urzędu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że na skutek zajęcia Komornik ściągnął z konta powódki kwotę 3.000, 25 zł tytułem spłaty należności głównej, kwotę 1.015, 04 zł tytułem odsetek na dzień 08.07.2015 r. oraz kwotę 71, 92 zł tytułem kosztów postępowania. Podała, że próbowała wyjaśnić zaistniałą sytuację i domagała się zwrotu wyegzekwowanej przez Komornika kwoty jako nienależnej. Podniosła, że w dniu 03 stycznia 2013 r. wraz z mężem dokonała wpłaty kwoty 10.969, 87 zł tytułem spłaty należności w kwocie 2.935, 51 zł wynikającej z umowy pożyczki nr (...) zaciągniętej przez powódkę w dniu 28 czerwca 2012 r. oraz należności w kwocie 11.550 zł. wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zaciągniętej przez męża powódki J. S. w dniu 28 czerwca 2012 r.

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2017 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) Bank (...) S.A. we W. (art. 194 § 1 k.p.c.)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Bank (...) S.A. we W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz Banku kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że z treści dokumentów wynika wprost i jednoznacznie, że wpłata w kwocie 10.969, 87 zł dokonana w dniu 03 stycznia 2013 r. została w całości zaliczona na poczet spłaty pożyczki zaciągniętej w banku przez męża powódki J. S.. Podniósł, że powódka pozostawała w mylnym niczym nie popartym przekonaniu, że wpłata z dnia 03 stycznia 2013 r. rozliczyła także i jej zobowiązania względem banku. Pozwany podniósł także, że brak terminowej spłaty jej zobowiązania spowodował powstanie zadłużenia i konieczność odzyskania przez bank należnych środków w drodze postępowania egzekucyjnego.

Pozwany M. Ż. nie zajął stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 2 października 2017 roku w sprawie o sygn. akt I C 830/17 Sąd Rejonowy w Koninie oddalił powództwo w stosunku do pozwanego M. Ż., oddalił powództwo w stosunku do pozwanego (...) Bank (...) S.A. we W.. Zasądził od powódki na rzecz pozwanego (...) Bank (...) SA. we W. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, oraz przyznał adw. M. K. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Koninie kwotę 1.107 zł (jeden tysiąc sto siedem złotych) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu i nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 205 zł (dwieście pięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

U podstaw rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego legły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

W dniu 28 czerwca 2012 r. pomiędzy powódką a (...) Bank (...) S.A. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej nr (...). Zgodnie z zapisem umowy jej przedmiotem było udzielenie pożyczki na kwotę 2.935, 51 zł. Termin spłaty przypadł na dzień 06 lipca 2017 r. Od kwoty pożyczki bank pobierał prowizję w wysokości 116, 64 zł. Umowa przewidywała ustanowienie zabezpieczenia w postaci przystąpienia do umowy ubezpieczenia. Koszt ustanowienia zabezpieczenia został ustalony na 85, 93 zł. W umowie postanowiono, że pożyczkobiorca uprawniony jest do wcześniejszej spłaty pożyczki, dokonując wpłaty na odrębny rachunek przeznaczony na wpłaty z tytułu całkowitej lub częściowej spłaty pożyczki, zwany dalej „rachunkiem do częściowej lub całkowitej spłaty” o numerze (...), który bank otwiera dla pożyczkobiorcy na potrzeby obsługi wcześniejszych spłat.

/Dowód : umowa pożyczki gotówkowej nr (...) k. 64-72/

W dniu 28 czerwca 2012 r. pomiędzy mężem powódki J. S. a (...) Bank (...) S.A. we W. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej nr (...). Zgodnie z zapisem umowy jej przedmiotem było udzielenie pożyczki na kwotę 11.550 zł na okres od dnia 28 czerwca 2012 r. do dnia 07 lipca 2012 r. Od kwoty pożyczki bank pobierał prowizję w wysokości 385 zł. Umowa przewidywała ustanowienie zabezpieczenia w postaci przystąpienia do umowy ubezpieczenia. Koszt ustanowienia zabezpieczenia został ustalony na 3.465 zł. W umowie postanowiono, że pożyczkobiorca uprawniony jest do wcześniejszej spłaty pożyczki, dokonując wpłaty na odrębny rachunek przeznaczony na wpłaty z tytułu całkowitej lub częściowej spłaty pożyczki, zwany dalej „rachunkiem do częściowej lub całkowitej spłaty” o numerze (...), który bank otwiera dla pożyczkobiorcy na potrzeby obsługi wcześniejszych spłat.

/Dowód : umowa pożyczki gotówkowej nr (...) k. 73 -83/

J. S. wpłacił na rachunek nr (...) w dniu 03 stycznia 2013 r. kwotę 10.969, 87 zł.

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko dłużniczce T. S., w którym stwierdził, że w księgach banku figuruje wymagalne zadłużenie wynikające z umowy pożyczki nr (...) z dnia 28 czerwca 2012 r. Postanowieniem z dnia 09 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Koninie w sprawie sygn. I Co 377/15 nadał klauzulę

wykonalności ww. tytułowi egzekucyjnemu do kwoty 8.686, 80 zł i zasądził na rzecz wierzyciela 71, 92 zł kosztów postępowania.

W toku postępowania sygn. Km 24487/15 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowy w Wołominie M. Ż. dokonał zajęcia świadczenia emerytalnego powódki. Należność główna wynosiła 3.000, 25 zł, odsetki na dzień 08 lipca 2015 r. 1.015, 04 zł oraz koszty postępowania sądowego 71, 92 zł.

Zgodnie z umową J. S. spłacił zaciągniętą pożyczkę, z racji nadpłaty dokonanej z tego tytułu bank dokonał w dniu 25 stycznia 2013 r. zwrotu kwoty 3.017, 98 zł na rzecz J. S. przekazem pocztowym.

/Dowód : zestawienie wpłat dokonanych na rachunek techniczny kredytu/ pożyczki nr (...) k. 109, pismo z dnia 28 kwietnia 2017 r. k.110, zlecenie nadania przekazu oraz potwierdzenie przyjęcia przekazu do realizacji k. 117/

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej wymienionych dokumentów oraz dokumentów zawartych aktach komorniczych sygn. Km 24487/15, których prawdziwości strony nie kwestionowały.

Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom świadka J. S. co do podawanych przez niego okoliczności, iż „nie posiadał kredytu”, „nie podpisywał żadnej umowy z bankiem.”, „nie dostał z banku żadnego zwrotu”, Twierdzenia te pozostawały w całkowitej sprzeczności z dokumentami przedstawionymi przez pozwanego (...) Bank (...) S.A. (m.in. umową kredytu gotówkowego nr (...), pismem z dnia 28 kwietnia 2017 r., zleceniem nadania przekazu kwoty 3.053, 36 zł i potwierdzeniem przyjęcia przekazu do realizacji ), z których w sposób niebudzący wątpliwości wynikało, iż J. S. był stroną umowy pożyczki gotówkowej zawartej z pozwanym.

Oceniając zeznania powódki Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na odmienność treści i zawartości zeznań co do zeznań świadka J. S., który zeznał ,jak wyżej wskazano, że nie zawierał z bankiem żadnej umowy i nie dostał od banku żadnego zwrotu pieniędzy. W toku procesu powódka zeznała, że „wspólnie z mężem brali 7.700 zł i 2.333 zł w (...) Agricole”. Nadto zeznała, że „mąż nie dostał zwrotu żadnych pieniędzy z Agricole”, następnie zasłaniając się niepamięcią nie była w stanie przypomnieć sobie czy odbierała jakieś pieniądze przekazem pocztowym tymczasem w kierowanym do pozwanego (...) Bank (...) S.A. piśmie zawierającym reklamację, przyznała, że J. S. otrzymał zwrot z ubezpieczenia w kwocie 3.017,98 zł. Twierdzenia powódki są, zdaniem Sądu Rejonowego , niekonsekwentne i pozostają w sprzeczności z treścią zeznań świadka J. S., które cechuje z kolei, niespójność, chaotyczność i brak konkretów. W swoich zeznaniach , jak uznał Sąd Rejonowy , świadek całkowicie wyklucza swój udział w procesie udzielania pożyczki, co jest rażąco sprzeczne z zebrany materiałem dowodowym.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Rejonowy stwierdził ,że W niniejszej sprawie powódka nie wykazała zasadności żądania zgłoszonego w przedmiotowej sprawie. Podkreślił, że na gruncie procesu cywilnego strony mają obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co wynika z reguły art. 6 k.c. Konsekwencją norm zawartych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. jest nie tylko obowiązek wykazywania wysuwanych twierdzeń dowodami, ale także ponoszenia ryzyka niekorzystnego rozstrzygnięcia dla strony, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Sąd Rejonowy zauważył ,że to na powódce spoczywał obowiązek udowodnienia faktu spłacenia pożyczki z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zawartej przez powódkę. W niniejszym postępowaniu powódka nie przedłożyła żadnych dowodów, chociażby dowodu wpłaty, z którego wynikałoby, iż spłaciła zobowiązanie wynikające z ww. umowy pożyczki. Żądanie pozwu opierało się przede wszystkim na twierdzeniu, iż w dniu 03.01.2013 r. powódka i jej mąż dokonali wpłaty kwoty 10.969, 87 zł tytułem spłaty należności w kwocie 2.935, 51 zł wynikającej zarówno z umowy pożyczki nr (...) zaciągniętej przez powódkę w dniu 28 czerwca 2012 r. oraz należności w kwocie 11.550 zł. wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zaciągniętej przez męża powódki J. S. w dniu 28 czerwca 2012 r.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany (...) Bank (...) S.A. wystawił na podstawie zawartej z powódką umowy pożyczki gotówkowej nr (...), bankowy tytuł egzekucyjny. Na tej podstawie Sąd Rejonowy w Koninie nadał klauzulę wykonalności przedmiotowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie na jego podstawie została wszczęta egzekucja.

Sąd I instancji zauważył, że choć aktualnie bankowy tytuł egzekucyjny nie jest uważany za dokument urzędowy, któremu nadaje się szczególną moc dowodową, to jednak nie jest on pozbawiony jakiegokolwiek mocy dowodowej. Dopóki strona przeciwna nie przedstawi innych dowodów, podważających twierdzenia zawarte w tych dokumentach, to na ich podstawie i innych przedstawionych w sprawie, wierzyciel może osiągnąć pożądaną przez siebie cel w postępowaniu. (...) czy wyciąg z rejestru funduszy sekurytyzacyjnych są w chwili obecnej uznawane za dokumenty prywatne – a zatem zgodnie z art. 245 kpc. stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1376, j.t.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku (...), mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych – nie odnosi się to jednak do podmiotów będących konsumentami (por. wyrok TK z 15.03.2011, P 7/09, OTK-A 2011/2/12); Zgodnie z aktualnym stanem prawnym urzędowa moc prawna dokumentów bankowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1a Prawa bankowego). Niezależnie jednak od charakteru przedstawionych dokumentów, zdaniem Sądu Rejonowego dopuszczalne jest poczynienie ustaleń na ich podstawie odnośnie istnienia i wysokości należności przysługującej pozwanemu. Dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania; moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym. Nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 kpc.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. Całokształt okoliczności faktycznych w sprawie potwierdza bowiem, iż treść przedstawionych przez powoda dokumentów prywatnych jest zgodna z rzeczywistością.

Odnosząc się do kluczowego, zdaniem Sądu Rejonowego, w sprawie dokumentu w postaci potwierdzenia wpłaty (k.63), jak również twierdzeń powódki, że wraz z mężem dokonała w dniu 3 stycznia 2013 r. wpłaty kwoty 10.969, 87 zł tytułem spłaty obu pożyczek, Sąd Rejonowy uznał, że powyższa wpłata została w całości zaliczona na poczet spłaty pożyczki zaciągniętej przez męża powódki J. S.. Wskazać należy, że na przedłożonym przez powódkę potwierdzeniu wpłaty (k. 63), widnieje numer rachunku „ (...)”, który pokrywa się z numerem rachunku wskazanym w §3 ust. 8 umowy pożyczki gotówkowej nr (...) jako „rachunek do częściowej lub całkowitej spłaty” należności wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez J. S. z pozwanym (...) Bank (...) S.A. Nadmieniał przy tym, że w umowie tej jako „rachunek do częściowej lub całkowitej spłaty” wskazano rachunek o numerze „ (...)”, a więc zupełnie innym aniżeli widniejący na potwierdzeniu wpłaty kwoty 10.969, 87. Nie można więc uznać, że potwierdzenie wpłaty kwoty 10.969, 87 zł dotyczy spłaty należności wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej numer (...) zawartej przez powódkę z pozwanym. W szczególności nie ma żadnych dowodów pozwalających przyjąć istnienie dyspozycji J. S., by jego wpłata miała być zaliczona na poczet zobowiązania powódki wynikającego z zawartej przez nią umowy. Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany informował powódkę, że wpłata z dnia 3 stycznia 2013 r. została rozliczona na poczet zobowiązania łączącego męża powódki z pozwanym, wynikającym z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) (pismo z dnia 05 października 2015 r. k. 122). Powódka wiedziała też, że z wpłaconej kwoty jej mąż otrzymał zwrot składek ubezpieczenia za okres od dnia spłaty kredytu, co sama przyznała, składając do pozwanego reklamację.

Z tych powodów Sąd Rejonowy orzekł jak pkt 1 i 2 wyroku, orzekając o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. W pkt 4 wyroku Sąd Rejonowy przyznał adwokat M. K. wynagrodzenie za pełnienie obowiązków pełnomocnika z urzędu powódki T. S. w kwocie 900 zł wraz z podatkiem VAT w wysokości 23 %.

Stosownie do treści art. 113 ust. 1 u.k.s.c., kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Z uwagi na to, iż w sprawie pozostały jeszcze nie rozliczone koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu, która wynosiła 205 zł Sąd I instancji w pkt 6 wyroku nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 205 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

W niniejszej sprawie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego M. Ż., gdyż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 339 § 1 k.p.c., co znajduje odzwierciedlenie w punkcie 6 wyroku.

Apelację od wyroku wniosła powódka i zaskarżyła go w całości zarzucając:

1.naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c., mające istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na dokonaniu oceny dowodów w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego, poprzez:

a)oparcie orzeczenia na dokumentach przedstawionych przez pozwanego (...) Agricole, a kwestionowanych przez stronę powodową, z których nie wynika fakt zwrotu kwoty przez pozwanego na rzecz J. S., a tym bardziej nie wynika z nich, iż ta kwota została przez J. S. odebrana.

b)oparcie orzeczenia na dokumentach przedstawionych przez pozwanego (...) Agricole, a kwestionowanych przez stronę powodową, z których nie wynika fakt wysłania pisma pozwanego z dnia 05.10.2015 r. do powódki, a tym bardziej nie ma potwierdzenia, że zostało ono jej doręczone.

2.sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez ustalenie, że kwota 10.969,87 zł wpłacona została wyłącznie przez J. S. na spłatę tylko jego kredytu zaciągniętego przez (...) Bank (...) S.A., pomimo, że z materiału dowodowego wynika, że w dniu 03.01.2013 r. zostały spłacone dwie różne pożyczki tj. zaciągniętą przez J. S. oraz T. S..

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zakażonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów procesu za I instancję według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, odstąpienie od obciążania powódki kosztami postępowania w postępowaniu odwoławczym na zasadzie art. 102 k.p.c., zasądzenie na rzecz adwokat M. K. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, albowiem nie zostały one uiszczony w żadnej części.

W odpowiedzi na apelację pozwany Bank (...) wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego wg. norm przepisanych .

### **Sąd Okręgowy, zważył co następuje:**

Apelacja powódki jest niezasadna, a rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego nie sposób odmówić słuszności.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sporządzonym zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. poczynił bowiem prawidłowe ustalenia istotne dla rozstrzygnięcia oraz dokonał wnikliwej oceny prawnej roszczenia. Stąd te ustalenia, jak

i poczynione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wywody prawne, Sąd odwoławczy w pełni podziela

i przyjmuje za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Regułą swobodnej oceny dowodów należy rozumieć w ten sposób, że nawet jeżeli na podstawie zebranego materiału dowodowego można wywnioskować inną wersję wydarzeń, zbliżoną do twierdzeń skarżącego, ale jednocześnie, wersji przyjętej przez Sąd pierwszej instancji nie można zarzucić rażącego naruszenia szeroko pojętych reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c., to stanowisko skarżącego stanowić będzie tylko i wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu.

Wskazać należy, że choć skarżąca kwestionowała poczynione w sprawie ustalenia, tym niemniej z treści apelacji wynika, że stawiając ten zarzut w istocie przedstawiła własną koncepcję stanu faktycznego sprawy, pomijając zebrany w sprawie materiał dowodowy. Zaznaczyć zaś trzeba, że zarzut obraży prawa procesowego polegający

na dokonaniu przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych niezgodnych z treścią materiału dowodowego, nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Tymczasem ocenie dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy takich zarzutów postawić nie można. Dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena materiału dowodowego nie jest dotknięta zarzucaną jej wadliwością i mieści się w granicach uznania sędziowskiego wyznaczonych art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ten ocenił dowody kompleksowo i we wzajemnym z sobą powiązaniu. Stosownie do wymogów art. 328 § 2 k.p.c. wyjaśnił wyczerpująco w motywach zaskarżonego wyroku, jakimi przesłankami kierował się dokonując oceny dowodów, zarówno osobowych, jak

i przedłożonych przez strony dokumentów, a przedstawiony wywód nie uchybia zasadom logiki. W związku z tym przede wszystkim należało podzielić ustalenia Sądu pierwszej instancji dotyczące uznania, że wpłata kwoty 10.969,87 zł dokonana została w całości na poczet spłaty pożyczki zaciągniętej przez męża skarżącej J. S.. Wskazać należy, że na przedłożonym przez powódkę potwierdzeniu wpłaty widnieje numer rachunku „ (...)”, który pokrywa się z numerem rachunku wskazanym w § 3 ust. 8 umowy pożyczki gotówkowej nr (...) jako „rachunek do częściowej lub całkowitej spłaty” należności wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez J. S. z pozwanym (...) Bank (...) S.A. Zauważyć należy, że w umowie zawartej w tej samej dacie z powódka jako „rachunek do częściowej lub całkowitej spłaty” wskazano rachunek o numerze „ (...)”, a więc zupełnie inny, aniżeli widniejący na potwierdzeniu wpłaty kwoty 10.969, 87. Nie można więc uznać, że potwierdzenie wpłaty kwoty 10.969, 87 zł dotyczy spłaty należności wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej numer (...) zawartej przez powódkę z pozwanym. W szczególności nie ma żadnych dowodów pozwalających przyjąć istnienie dyspozycji J. S., by jego wpłata miała być zaliczona na poczet zobowiązania powódki wynikającego z zawartej przez nią umowy. Należy w tym miejscu wskazać, że pozwany informował powódkę, że wpłata z dnia 03 stycznia 2013 r. została rozliczona na poczet zobowiązania łączącego męża powódki z pozwanym, wynikającym z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) (pismo z dnia 05 października 2015 r.), wynika to również niezbitnie z analizy numeru rachunków, na które przelano te środki. Powódka wiedziała też, że z wpłaconej kwoty jej mąż otrzymał zwrot składek ubezpieczenia za okres od dnia spłaty kredytu, co sama przyznała, składając do pozwanego reklamację. Twierdzenia powódki zawarte w apelacji, kwestionujące zwrot kwoty 3017,98 zł brzmiały całkowicie niewiarygodnie również w świetle jej kolejnego pisma, skierowanego tym razem do Komornika Sądowego – pozwanego M., w którym powódka ponownie podaje sumę 3017,98 zł jako dokonany na rzecz jej męża zwrot środków z banku ( vide pismo powódki z dnia 16.09.2015r. w aktach Km 24487/15 )

Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary zeznaniom świadka J. S. co do podawanych przez niego w sprawie okoliczności, które pozostawały w całkowitej sprzeczności z dokumentami przedstawionymi przez pozwanego (...) Bank (...) S.A. (m.in. umową kredytu gotówkowego nr (...), pismem z dnia 28 kwietnia 2017 r., zleceniem nadania przekazu i potwierdzeniem przyjęcia przekazu do realizacji ), z których w sposób niebudzący wątpliwości wynikało, iż J. S. był stroną umowy pożyczki gotówkowej zawartej z pozwanym. Przedstawione przez powódkę na etapie postępowania apelacyjnego dokumenty pozostają bez wpływu na trafność ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji. Dowodzą one jedynie tego, że poza umową, która stanowi przedmiot sporu w nin. sprawie, powódka korzystała również z innych pożyczek udzielonych jej przez pozwanego bank, ale złożone przez powódkę dowody wpłat nie dotyczą umowy objętej nin. pozwem. Wskazują na to inne daty zawarcia umowy ( np. 5 sierpnia 2011r. k 184- 186 akt ), dowody wpłat zawierają inne nr rachunków odbiorcy niż wynikające z umowy z dnia 28 czerwca 2012r., widnieją na nie inne, odmienne od warunków tej umowy, kwoty miesięcznych rat. Dokumenty dotyczące wpłat gotówkowych na kwoty 1389,81 zł( k 203 akt ) i 1522,96 zł ( k. 208 akt ) dotyczą zupełnie innych numerów rachunków kredytowych, niż wskazany w umowie, o której traktuje pozew. Można zatem wysnuć wniosek, że być może mnogość zobowiązań powódki wobec tego samego kredytodawcy doprowadziła do pewnego chaosu w rozliczeniach z nim i przekonania, nieznanego oparcia w dokumentach, o spłaceniu zobowiązania.

Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił apelację (punkt 1).

Na podstawie art. 98 kpc. Sąd orzekł o kosztach w pkt. 2 wyroku.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powódce z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono w pkt. 3 stosownie do § 4 ust. 2 i 3 w zw. § 16 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 8 pkt. 3 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2016.1714) przyznając te koszty na rzecz dwóch pełnomocników reprezentujących powódkę w postępowaniu apelacyjnym , a mianowicie na rzecz adw. M. K., która była autorem apelacji oraz adw. M. G. , który reprezentował powódkę na rozprawie w dniu 2 lutego 2018r., przyjmując za uzasadnioną stawkę w maksymalnej wysokości tj. 150 % stawki minimalnej , po połowie na rzecz każdego z pełnomocników .

Aleksandra Bolczyk Iwona Przyłębska Grzybowska Jolanta Tembłowska